

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116230147
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5116230147.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táni Rapčanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom obec F., o zaplatenie úrokov zo sumy 104,50 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14Csp/76/2016-94 zo dňa 17. decembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobca pôvodne domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 104,50 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 104,50 eur od 08.08.2016 do zaplatenia. Zároveň súd v tomto konaní rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Poznomenáva sa, že o žalovanej istine bolo právoplatne rozhodnuté prvým rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 14Csp/76/2016-40 zo dňa 13. februára 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/175/2019 zo dňa 23. augusta 2019, ktorým zostal rozsudok okresného súdu vo výroku o zaplatenie istiny nedotknutý (výrok I.) a v zamietajúcom výroku (II., uplatneného úroku) a v závislom výroku o trovách konania (III.) bol týmto rozhodnutím odvolacieho súdu zrušený.

3. Z jeho odôvodnenia vyplynulo, že predmetom konania zostal len nárok na úhradu úrokov vo výške 28 % zo sumy 104,50 eur od 08.08.2016 do zaplatenia. Konštatoval, že mal preukázané uzavretie zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 03.12.2014 medzi stranami sporu, na základe ktorej bol žalovanému zriadený účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Zároveň medzi stranami bola uzavretá zmluva o vydaní a používaní platobnej karty Maestro s výškou limitu 1.000 eur (debetná platobná karta k účtu). Podľa výpisu z účtu č. 3 bola na účte vykonaná dňa 08.08.2016 kreditná operácia vo výške 104,50 eur, ktorej predchádzali účtované položky za vedenie účtu, úroky, príplatky za vedenie účtu postihnutým výkonom exekúcie. Súd nezistil, že by žalovaný vykonal pasívnu operáciu, na základe ktorej by sa dostal so stavom účtu do debetu. Záporný zostatok predstavovali neuhradené poplatky, úroky a pod. Žalovaný nárok a skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel (bol nečinný), súd preto základ nároku, pohľadávku žalobcu na zaplatenie sumy 104,50 eur považoval za nespornú, o ktorej bolo už právoplatne rozhodnuté. Podľa tvrdení žalobcu uvedená suma predstavovala debetné operácie na účte, ktorými sa dostal žalovaný do debetného stavu a porušil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. Žalobca zdôrazňoval (aj v prvom podanom odvolaní), že debetný stav mal súd posúdiť v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. s poukazom na ust. § 18 cit. zák. o informovaní žalovaného o úrokovej sadzbe.

4. S názorom žalobcu sa súd nestotožnil, dôvodil, že debetný stav je možné vytvoriť požičaním prostriedkov, čo žalobca netvrdil a ani nepreukazoval. Podľa stručného výpisu z účtu z 01.07.2016 predstavovali debetné položky na účte mesačný poplatok za vedenie účtu vo výške 3,90 eur, úroky 2,12 eur, príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou 5 eur a ďalšie úroky 0,54 eur. Pre právne posúdenie veci bol postup žalobcu pri účtovaní irelevantný, ktorý nemôže založiť vznik práva. Neuhradený nárok na zmluvné plnenie - úhradu poplatku za vedenie účtu nemožno stotožniť s poskytnutím úveru, a to ani podľa § 710 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb, zmluvou o úvere (§ 397 a nasl.). Žalobca nepreukázal a ani neuviedol žiadne tvrdenie o dohode, podľa ktorej v prípade vzniku záväzkov (dlžných poplatkov, úrokov a sankcií), ktoré nemožno uhradiť z prostriedkov na bežnom účte, poskytne úver za podmienok podľa zák. č. 129/2010 Z.z., teda ak nevznikla zmluva o úvere, nemohlo vzniknúť ani právo na úhradu zákonných úrokov. Súd taktiež nezistil, že by úroková sadzba 28 % ročne predstavovala zmluvnú pokutu. Súd tak nezistil zákonný dôvod, podľa ktorého by mohol priznať aj zákonný úrok. K nepovolenému prečerpaniu s poukazom na ust. § 3.12 VOP (ako automaticky prijatému prečerpaniu, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte) súd nezistil, že by pripisovaním poplatkov žalobca umožnil žalovanému nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte, nezistil žiadny príkaz zo strany žalovaného. Žalobca len svoje pohľadávky voči žalovanému riešil tak, že mu ich pripisoval na účet aj po tom, keď na účte nemal žalovaný žiadny zostatok. Poukázal, že pojem zatvorenie účtu nemá právnu relevanciu. Ak žalobca prestal viesť bežný účet pre žalovaného, neumožnil mu ďalej s účtom nakladať, tak logicky musel vykonať úkony spojené s ukončením vedenia účtu. Iný dôvod predstavuje len svojvôľa, ktorá nepožíva právnu ochranu. Súd za poskytnutie úveru nemohol považovať ani vykonanie účtovnej operácie 08.08.2016 bez požiadania alebo príkazu majiteľa účtu, ktorou vyrovnal debetný zostatok na účte. Ani banka nemôže konať svojvoľne a vytvárať si právne inštitúty v neprospech spotrebiteľov len preto, že to ma zaužívané alebo mu to vyhovuje z hľadiska vedenia účtovného programu (zatvorenie účtu, vyrovanie dlhu na bežnom účte bankou ako vnútorná účtovná transakcia). Súd uzavrel, že nezistil zo skutkových tvrdení žalobcu, že by mu mohol vzniknúť nárok na úhradu zmluvných úrokov podľa VOP. Preto jeho nárok opätovne zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, nakoľko žalobca bol po opätovnom prejednaní veci neúspešný, suma celkového úspechu, priznaná pohľadávka a suma vyčíslených požadovaných úrokov do rozhodnutia súdu boli približne totožné, preto rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Jeho nesprávnosť namietal z dôvodov, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobcovi priznať úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 104,50 eur od 08.08.2016 do zaplatenia a náhradu trov odvolacieho konania. V podstate uviedol, že žalovaný v celom konaní bol absolútne nečinný, a preto skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Základné procesné povinnosti strán sporu, následky ich porušenia (§ 150 CSP, § 151 ods. 1,2 CSP) sa vzťahujú aj na spotrebiteľské spory. Vzhľadom na pasivitu žalovaného (uplatnený nárok čo do dôvodu vzniku a výšky nepoprel), konštatovanie súdu prvej inštancie, že súd nezistil zo skutkových tvrdení žalobcu, že by mu mohol vzniknúť nárok na úhradu zmluvných úrokov podľa VOP nemalo oporu v zistenom skutkovom stave. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné ďalšie skutkové tvrdenia na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Ak potom tvrdený skutkový stav žalovaným nepopretý súd prvej inštancie neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej, na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy súd vykoná, ktoré nevykoná, s uvedením predbežného právneho posúdenia veci. Obdobne, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia žalobcu v žalobe, bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Ak sa preukáže, že strana doteraz nesplnila svoju povinnosť tvrdenia, alebo povinnosť dôkaznú, musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa § 297 písm. b/ CSP vždy nariadiť pojednávanie, pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle cit. § 181 ods. 2 CSP a informovať strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností a o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Postup súdu musí byť pre strany predvídateľný a transparentný.

Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, ale namiesto vykonania dokazovania meritórne rozhodol, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to vykonávať procesné úkony v rámci dokazovania a realizovať tak svoje právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 Ústavy SR ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K úroku žalobca uviedol, že si tento nárok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f/ a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., naopak podľa § 18 ods. 1 cit. zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca mal za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách, je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte. Aj v zmysle judikatúry Súdneho dvora, na ktorú odvolateľ poukázal, zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako VOP) alebo v Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP, Sadzobník a výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy. Poukázal na zverejnenie všetkých dokumentov, či už na web stránke banky v aktuálnom znení, v každom obchodnom mieste a o každej zmene je klient banky informovaný aj vo výpise z účtu ako aj prostredníctvom interbankingu a vo výpise z účtu, v ktorom je uvedená aj úroková sadzba prečerpania. Z predmetnej zmluvy vyplýva, že bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. V zmysle § 710 Obch. zák., ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle § 711 ods. 1 Obch. zák. za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. Ďalej poukázal na príslušné ustanovenia VOP, v zmysle ktorých banka vedie bežné účty. Výlučne na základe zmluvy o bežnom účte, klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií splátok úveru poskytnutého bankou na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke; pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu a po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník tak aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Vzhľadom na tieto skutočnosti s poukazom na príslušnú judikatúru iných všeobecných súdov mal žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže sú dané odvolacieho dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/, f/, b/ CSP.

6. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému náhradným spôsobom prostredníctvom vývesky Obecného úradu Rudina. S ďalšími podaniami strán sporu odvolací súd v priebehu odvolacieho konania nedisponoval.

7. Odvolací súd vyzval obe strany sporu v zmysle ust. § 382 CSP na možnú aplikáciu ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (zo dňa 03.12.2014; ďalej aj Zákon o spotrebiteľských úveroch) v spojení s ust. § 52 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) na prejednávajúcu vec, ktoré pri doterajšom rozhodnutí neboli použité.

8. Žalobca na vyššie uvedenú výzvu súdu uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nebola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, a teda na daný vzťah nie je možné aplikovať § 10 zák. č. 129/2010 Z.z. Medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o účte, ktorá pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, naopak podľa § 18 ods. 1 cit. zák. postačuje, ak veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Ide výlučne o splnenie informačnej povinnosti veriteľa (banky) vo vzťahu k majiteľovi účtu. Žalobca si túto informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úroku z prekročenia nepochybne splnil odovzdaním VOP, Sadzobníka poplatkov a vývesky úrokových sadzieb pri uzatváraní zmluvy o účte na oboznámenie sa žalovanému, ktorý oboznámenie sa s nimi potvrdil; zverejnením VOP ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálnych, ale i historických; zverejnením VOP ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na každom obchodnom mieste v aktuálnom znení; zasielaním výpisov z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty, a teda aj výška a obsah prekročenia a účtovaný úrok;

uvedením údajov v interbankingu, do ktorého mal žalovaný prístup počas celého obdobia vedenia účtu, a v ktorom sú taktiež všetky informácie ohľadom stavu na účte, výške a rozsahu prekročenia a účtovaných úrokov. Žalobca si nárok na úrok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f/ a § 18). S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník tak aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1.

9. Žalovaný sa k predmetnej výzve súdu nevyjadril.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379 CSP a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie v zamietajúcom výroku (vo výroku I.) ako aj v závislom výroku o trovách konania (výrok II.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

11. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri správnom procesnom postupe, náležitom zistení skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, z ktorého následne vychádzal aj odvolací súd pri svojom rozhodovaní vecne správne rozhodol, svoje rozhodnutie zodpovedajúco odôvodnil, avšak odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením uplatneného nároku. Na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd na základe porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného mať na účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke, ust. § 710 a § 711 Obch. zák. upravujúcich zmluvu o bežnom účte, pripustil možnosť poskytnutia finančných prostriedkov za účelom úhrady pohľadávok žalobcu spojených s účtom formou úveru. Aj keď z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu je zrejmé, že žalovaného považoval za spotrebiteľa absentovali v tomto smere zákonné ustanovenia. Preto východiskom právnej úvahy odvolacieho súdu o uplatnenom (zostávajúcom) nároku žalobcu s ohľadom na charakter zmluvných strán a ich označenie má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve o úvere (ust. § 52 a nasl. OZ a zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

12. V predmetnom spore sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy nepovoleného prečerpania vo výške 104,50 eur, ktoré vzniklo na účte žalovaného zriadenom na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov zo dňa 03.12.2014 spolu s ročným úrokom z tejto sumy vo výške 28 % od 08.08.2016 do zaplata. Povinnosť žalovaného platiť úroky po dobu nepovoleného prečerpania vyvodzoval žalobca z bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok, v zmysle ktorého je majiteľ účtu povinný po dobu nepovoleného prečerpania platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

13. Pokiaľ ide o úrok (z úveru predstavujúceho nepovolené prečerpanie, o ktorý žalovaný nežiadal) vo výške 28 % ročne, žalobca v konaní nepreukázal, že si povinnosť na úhradu úroku so žalovaným dojednal, keď predmetný úrok sa vzťahoval zároveň na prečerpanie, o ktorom žalobca nepreukázal, že by sa na ňom so žalovaným dohodli, a teda nepreukázal, že by žalovaný ako klient - spotrebiteľ (zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje uplatnený nárok bola uzatvorená žalobcom ako dodávateľom - právnickou osobou, ktorý je finančnou inštitúciou, predmetom obchodnej činnosti ktorej je mimo iného prijímanie vkladov, poskytovanie úverov, platobných služieb a žalovaným ako klientom, ktorý je fyzická osoba, ktorá pri uzatvorení predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) vedel, za akých podmienok si peniaze v prípade nepovoleného prečerpania „požičiava“ a akú sumu peňazí zaplatí žalobcovi v prípade (nepovoleného) prečerpania.

14. Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (č.l. 4 bod 2) je zrejmé, že v rámci záverečných ustanovení bolo uvedené oprávnenie banky zúčtovať si za poskytovanie produktov/ služieb poplatky podľa Sadzobníka poplatkov a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Zo zmluvy však už nevyplýva, že rôzne poplatky účtované bankou budú vykazované na tomto účte tak, že vznikne nepovolené prečerpanie. Uvedené vyplýva (aj to len ako možnosť) výlučne zo Všeobecných obchodných podmienok (bod 3.12 VOP), podľa ktorých „pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu“. Spotrebiteľ teda nebol priamo v zmluve upozornený, že

sa takýmto spôsobom môže dostať do nepovoleného prečerpania, pričom z hľadiska transparentnosti zmluvy ako aj následkov, ktoré sú s nepovoleným prečerpaním spojené (vznik úverového vzťahu a povinnosť platiť úrok) však mala byť táto skutočnosť osobitne zvýraznená priamo v zmluve (nie napr. len v obchodných podmienkach). Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže povinnosť platiť úrok z nepovoleného prečerpania, t.j. prečerpania, na ktorom sa vopred nedohodol, nebol uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere (viď napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 245/2010).

15. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie súdneho dvora EÚ C-42/15 (Home c/a Bírová), v zmysle ktorého čl. 10 ods. 1. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s čl. 3 písm. m/ tejto Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzko-právnom vzťahu, i keď forma zakotvenia jednotlivých zmluvných ustanovení môže byť stranami určená rôzne, deklarácia prejavu vôle byť viazaný zmluvou z nich musí nepochybne vyplývať, čo v spornom prípade nebolo splnené. Ak majú byť všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy je potrebné vyjadriť s nimi súhlas. Dôkazné bremeno ohľadne existencie vôle žalovaného byť viazaný nielen zmluvou, ale aj všeobecnými obchodnými podmienkami ako aj skutočnosť, že žalovaný bol s týmito podmienkami riadne oboznámený zaťažuje žalobcu, pričom pre preukázané oboznámenie sa nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený.

16. Je potrebné zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nemajú slúžiť na to, aby do nich, často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých sa predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa najskôr uniknú (napr. rozhodcovská doložka, dojednanie o zmluvnej pokute, vznik možného nepovoleného prečerpania a povinnosť platiť úrok s tým spojený). Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text vopred pripravený dodávateľom bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak k splneniu povinností, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Ak banka uvedie podstatné obsahové náležitosti (povinnosť platiť úrok a výšku úrokovej sadzby počas doby nepovoleného prečerpania) len v rámci rozsiahlych pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročných všeobecných obchodných podmienok nemožno takémuto konaniu priznať právnu ochranu.

17. Vzhľadom na uvedené závery ani podľa odvolacieho súdu nebolo ku dňu uzavretia zmluvy (individuálne) zmluvné ani iné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť žalobcom požadovaný úrok 28 % ročne, preto rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil preto krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až 222 CSP aj správne odôvodnil. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 93 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný a tieto nepochybne nepatria medzi tieto rozhodnutia.

19. Žalobcom namietaný procesný postup súdu prvej inštancie, v ktorom videl porušenia práva na súdnu ochranu (nepopretý skutkový stav súd nevezal za základ svojho rozhodnutia a vo veci rozhodol bez pojednávania) - odňatie práva konať pred súdom s následkom porušenia práva na spravodlivý proces považoval odvolací súd za nedôvodný.

20. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde vtedy ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Dôvodom na zrušenie rozhodnutia je preto taký zásah do práva na spravodlivý proces, ktorý vzhľadom na jeho povahu alebo intenzitu nie je možné v odvolacom konaní napraviť.

21. Vzhľadom na uvedené, je obsahové vymedzenie odvolacieho dôvodu procesného pochybenia subsumovateľné pod ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP - vadu konania pre vytýkaný procesný nedostatok, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa názoru odvolacieho súdu nesporné skutkové tvrdenia strán sporu (v danom prípade sa žalovaný k žalobe nevyjadril) majú dopad na proces dokazovania, sú „uľahčením“ a zrýchlením procesného postupu zahŕňajúci aj možnosť prejednať spor bez pojednávania (§ 297 CSP). Skutočnosť, že skutkové tvrdenia medzi stranami nie sú sporné neznamena automatické priznanie uplatneného nároku. Aj nesporné skutkové tvrdenia sú predmetom právneho posúdenia súdu, ktorá činnosť je v plnej réžii súdu. Súd tak na podklade žalobcom substancovaných tvrdení rozhodne o existencii alebo neexistencii uplatneného nároku. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Rozsudok v sporovom konaní v zásade zodpovedá tomu, čo strany tvrdili. Platí, že strana v spore je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech vo veci. Súd nemá povinnosť vyzvať procesné strany na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Ide len o procesnú možnosť súdu, ktorá slúži ako materiálny korektív, tento však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Súd prvej inštancie sa dôsledne riadil uvedenými procesnými pravidlami, na uplatnený procesný postup - rozhodnutie bez nariadenia pojednávania mal splnené zákonné predpoklady a týmto postupom nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu, ktorých následkom by bolo nesprávne rozhodnutie vo veci.

22. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán v konaní. Žiada sa zdôrazniť, že súd prvej inštancie rozhodoval aj o trovách predchádzajúceho odvolacieho konania, pretože jeho rozhodnutie musí zahŕňať procesný výsledok celého konania.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, pretože z obsahu spisu nezistil, že by mu nejaké trovy vznikli.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 C. m. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)